

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIV. ročník

číslo 11/listopad 2018

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

- Neděle** 9.30 bohoslužby
(1. neděli v měsíci rodinné, 3. neděli sv. Večeře Páně)
14.00 bohoslužby „Společenství Kristovo“
17.00 Křesťané evangelické víry (v ukrajinštině)
- Úterý** 7.30 modlitební setkání
8.00 společné čtení
9–12 dětský klub hEaVEN
- Středa** 18.00 biblická hodina
- Čtvrtek** 18.30 mládež
- Pátek** 15.30 dorost
- Sobota** 12–18 společenství EXIT – pomoc lidem bez domova
(1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE

na konci časopisu (strana 30)

Obsah

Vítejte	2	Jak jsme přišli do Braníka	16
Za sborového života	3	píše Diana Lukášová	
Přehlédnutá osmička	3	Modlitby za Prahu	17
a zanedbaný český prapor		u Národního muzea	
Pozdrav z Ameriky	5	Všechno je trochu jinak... ..	18
píše Marta Drápalová		Kdo stvořil pípající hvězdy... ..	20
Sborová knihovna	7	Ke jménu Zderaz	21
Domov v nás	8	Mošt kam se podíváš	21
Mlsně i zdravě	9	Rozjždíme Rozrost	22
ale hlavně společně		Sváteční biblická hodina	22
Halloween	9	pozvánka na středu 5. 12.	
Marulka Hrbková	10	Mezinár. vězeňské společenství	24
rozhovor z února 2017 (2. část)		pozvánka na neděli 18. 11.	
Dorost		ParaBible – Nářečí	24
Fantom opery	11	Když máky kvetou	26
Nebeská hostina	13	XX. zborová dovolenka?	27
Upoutávka na knihu	15	Tiráž	30
Jitky Slavičkové Štěně Elza		Foto z Drakiády	31

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

Z ŘÍJNOVÉHO STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo 8. října 2018. **Biblický úvod** měla Ivka Jungwirthová na 1K 10,12 – **víra se prověřuje v krizi. Často jen spoléháme na to, že nás krize nepotká, a naivně se domníváme, že bychom obstáli. Je třeba učit se spoléhat na Boha, on skutečně pevný je. Samostudium, náboženské solitérství – to nestačí, ale je potřeba společenství církve.**

Staršovstvo se nejdříve zabývalo rozdělením úkolů a hledáním spolupracovníků pro přípravu nejbližších plánovaných akcí v říjnu (akce dorostu, koncerty, brigády, „Ohlédnutí za letními akcemi“ aj.).

V v neděli 18. listopadu bude po bohoslužbách krátká **prezentace služby Mezinárodního vězeňského společenství.*** Tuto službu dělá s nadšením několik obětavých lidí. Shánějí dobrovolníky a podpůrce.

Dále se staršovstvo zabývalo řadou provozních otázek (těž např. kompostér, doplnění háčků do lavic, stojan na kola, zavírání branky...). ■

PŘEHLÉDNUTÁ OSMIČKA

a zanedbaný český prapor

V současné záplavě připomínaných osmiček uniklo široké veřejnosti jedno významné výročí – 100 let od založení Českobratrské církve evangelické. Ta vznikla v prosinci 1918 sloučením jediných dvou protestantských církví povolených v roce 1781 Tolerančním patentem císaře Františka Josefa II. – luterského a reformního vyznání, též známých jako augsburské a helvétské.

Jestli jste se někteří z vás, milí čtenáři, pozastavili nad přídavným jménem „významné“, tak dovolu, bych připomněl, že tento český náboženský proud má své kořeny u M. Jana Husa, jde přes náboženského reformátora Petra Chelčického, biskupy Jednoty bratrské Jana Blahoslava a Jana Amose Komenského, Františka Palackého, Tomáše G. Masaryka, Milana R. Štefánika, štábního kapitána Václava Morávka, Miladu Horákovou až k dnešním filosofovi Ladislavu Hejránkovi a Janu Palachovi.

To jsou jen ti nejznámější. Jsou, byly a budou další významné osobnosti, které měly mimo svoji víru jeden společný jmenovatel jako ti výše uvedení – skromnost,

*) viz pozvánka na straně 24

v dnešní době až neschopnost se propagovat, dát o sobě vědět. Já jsem názoru, že tu skromnost občas přeženou, například když při odhalení pomníku Jana Palacha nechali promluvit Dominika kardinála Duku. Ten to nakonec ve svém projevu zmínil, že by na jeho místě měl být člověk, který Jana Palacha pohřbíval – evangelický farář a filosof Jakub S. Trojan.

A v této tradici pokračuje i dnešní hrdá, ale při tom až přeskromná Česko-bratrská církev evangelická, která oslavu stoletého výročí svého založení zorganizovala ve dnech 27.–30. září v Pardubicích, bývalém sídle „husitského“ krále Jiřího z Poděbrad a Kunštátu, pod bannerem Radujme si vždy společně. Radujme se vždy společně je jedna z charakterových vlastností této české náboženské minority, která navzdory všem příkořím, kterými její přívrženci a ona sama ve své historii prošla, i dnes hledí na svět s optimismem, víc s úsměvem než zarmouceným pohledem, s vírou, že poctivá, nezištná denní práce pro všeobecné dobro je to hlavní, na co by se měl člověk soustředit.

Moje výzva „Češi, vyvěsme náš krásný prapor“, otištěná na tomto místě před rokem, přesněji 20. listopadu 2017, zřejmě nepadla na úrodnou půdu. Nedělal jsem si žádné iluze, že bych snad já mohl nepatrnou glosou v novinách změnit celonárodní (zlo)zvyk, ale když jsem v neděli, 28. října, při oslavě 100. výročí založení Československé republiky zaznamenal na pražských budovách asi tolik českých praporů jako šňůr na prádlo, byl jsem zklamán. V obchodech byly české prapory a vlajky vesměs vyprodané, ale na oknech, balkonech a žerdích mimo úřady vidět nebyly.

I na řadě činžovních domů, kde přes ulici Milady Horákové parkovaly na Letenské pláni české ozbrojené síly, včetně policistů, hasičů, celní správy a záchranářů, byl vidět jeden praporek, přilepený zevnitř na okně. Ani tam pražané nedokázali vyjádřit své sympatie a jednoduchým symbolickým gestem podpořit obránce a ochránce naší občanské svobody a pořádku.

Na obranu tohoto postoje opakovaně slyším omluvu, nebo spíše výmluvu, „za bolševika to byla povinnost, a tak máme k tomu hlubokou averzi“. Chápu starší generaci, jsem jeden z nich, ale dnes jsme již o generaci dále. Naši mladí již tento handicap nemají, za svůj původ se nestydí, cestují po světě s českým pasem, a tak proč oni se už nevyvlkli z tohoto malého, utlačeného češství a ten krásný český prapor o největším svátku svého života hrdě nepověsili? Proč? Jaká je jejich omluva, výmluva?

Petr Bísek

Ládví, 29. října 2018

Vyšlo v MF DNES 30. 10. 2018

POZDRAV Z AMERIKY

Pomalů to bude měsíc a půl, co jsme v Denveru v Coloradu

Začátky byly jako vždy trochu hektické, byt prázdný, jen s koberci a světlo v kuchyni a v příslušenství. Něco jsme si půjčili, něco koupili z druhé ruky a v sekáčích, něco získali po odstěhování jiných obyvatel. Už jsme rámcově zabezpečeni, vlastníme tři hrnce a dvě pánve a konvici na vodu, tak už jsme za vodou. Důležitá z těch praktických věcí byla koupě auta, úkol, který bych si nevybrala, ale podařilo se a máme malou dvoudveřovou Toyotu Yaris a je bru-sinkové barvy.

Pokaždě, když si sedám do auta, tak se modlím, abych nikoho nezranila a nezabila. Jezdit v běžném provozu není problém, ale světla tu mají až za křižovatkou a zastavit musím před křižovatkou a to je někdy fakt problém, protože někde není ani čára, ani přechod a bývá těžké se rychle ve tmě zorientovat.

Chodíme tu do stejného kostela jako před osmi lety, stejný farář Mike Walker, původně rabín, i druhý farář David. Pořád je tu přítomná starozákonní minulost Ježíše; možná bych řekla, že se setkáváme s tím, že je tu svědectví o živých zaslíbeních, která Bůh naplnil a naplní. Když byla slavnost stánků, tak v rohu byl jeden vybudován a úvod ke kázání byl text ze Starého zákona o tomto svátku s připomenutím, že dveřní závěs byl stále otevřený, aby obyvatelé sledovali Boží přítomnost. A když se pohnula, vydali se na cestu. Ten moment, být připraven na Boží vedení a otevřenost pro nějaký posun v životě víry a připomenutí, že tak jako stánek, ani naše tělo zde není napořád, byl hodně silný.

V otázkách, které jsem vypracovávala pro letní kurz o vnitřním uzdravení, byl dotaz, která z tří osob z Trojice je nám nejbližší a proč. Myslím, že pobyt v tomto sboru mi otevírá víc důrazů na Boha Otce Stvořitele, který je věrný a naplnila se a naplní jeho zaslíbení. Áronské požehnání na závěr bohoslužeb je v angličtině i hebrejštině.

Začala jsem pomáhat jako dobrovolník při přípravě jídla pro bezdomovce. Vyjízďím ještě za tmy po šestě hodině přes celé centrum. Je to velmi radostné. Lidi, kteří pracují v kuchyni, si sami bezdomovectvím, vězením i problémy se závislostí prošli a ve sboru uvěřili. Když řeknou *Ježíš mě zachránil*, a to říkají vděčně často, tak to má úplně jiný význam. A jejich vděčnost je nakažlivá.

Co mě nejvíc těší, je pozorovat, jak jednají s těmi, co jsou v problěmech. Jsou to **jejich lidi**, ne „*ti bezdomovci*“, a jsou k nim velmi laskaví a vělí. Na druhou stranu je opravdu smutné vidět ráno už v alkoholovém oparu mladě muže, kteří jsou jen trosky; vychrtlí a přece s nějakou ozvěnou toho, co byli a mohli být. Ně-

kterí přijdou poděkovat za jídlo kuchaře a pomocníkům, někdo nechá nějaký dárek – starý pokřivený zelený prstýnek darovaný z vděčnosti.

Dnes jsem připravovala polévku s jedním dobrovolníkem, který měl tak kriminální vzhled, že mi chvíli trvalo než jsem pochopila, že je to opravdu pracovník v kuchyni a ne jen zbloudilý hladový muž. Byl to eskymák, Inuit a mluvil moc hezky o své rodině, je z dvanácti dětí a bratr má dětí deset, inu Aljaška. A potom, když už byl konec a jídlo rozdáno a uklizeno, tam v 11 přišli nějací hladoví opozdilci a místo, aby je vyprovodil, že už je hodinu zavřeno, tak jim mazal velké sendviče a nebylo mu zatěžko zase všechno nosit z lednice ze zázemí a špinit umyté prostory a nakonec je srdečně zval, aby přišli znovu.

Mám úžasnou výsadu, že můj kalendář se velmi málo zaplněn a každý den mám čas pro sebe. Vzala jsem si sem skripta o vnitřním uzdravení v angličtině a každý den ráno si část přečtu, jdu na dvě hodiny na procházku (pokud neprší tak 7 km denně) a mám čas přemýšlet, modlit se za ty, co mi leží na srdci, pozorovat vše okolo sebe – nasávat atmosféru, dívat se na kytky, stromy, ptáky, hory, které jsou dost rozdílné od přírody v ČR.

Chodím jednou týdně ke známým hlídat malého rok a půl starého chlapečka, má často dobrou náladu a vydrží u her a čtení velmi dlouho. Hned první den hlídání se po obědě nechal ukolébat v náručí a usnul za tři minuty. Stále ještě jsem schopná takové věci trošku závidět.

Občas jezdíme na výlety, hory jsou tu opravdu nádherné a když vyjedeme za město a klikatě nějakým průsmykem a pak hodinu, dvě vystoupáme na vršek, tak jsme už okolo tří tisíc metrů a rozhled je úchvatný, na celém obzoru jen pásy hor, na které navazují další a další. Aleš s kamarádem už byli na několika čtyřtaticívkách, to je mimo mé možnosti. Příroda je zde i polopouštní, velmi pichlavé kaktusy, vyschlé potoky, ale překvapivě mnoho barevných ptáků a motýlů. Minulý týden jsme pozorovali v rezervaci velkého modrého chocholouše a žlutého motýla, který byl velký jako dlaň bez prstů.

Celé září bylo slunečno a extrémní horko, prý tento podzim překonal mnoho teplotních rekordů. Před šesti dny jsme byli na celodenním výletě, slunce pálilo a já se mazala krémem, abych se nespálila. V neděli začalo pršet do velmi dlouhé době a dnes celé odpoledne sněží. A po sněhu a mlhavém dni už jsou vrcholky v celém nejvyšším pásmu hor zasněžené.

Vřelý pozdrav
Marta

SBOROVÁ KNIHOVNA

Je škoda, že v poslední době si jen málo našich členů půjčuje knihy z naší malé sborové knihovny.

I když se některé knihy poztrácely, stále je zde mnoho zajímavého. Kromě prázdnin, kdy se část knížek využívá pro tábory a také někteří členové si berou knížky na dovolenou, půjčujeme obvykle jen několik knížek za měsíc.

Asi je také chybou, že seznam knížek na našem webu není už déle aktualizován a také by bylo dobré více propagovat zajímavé knížky např v Bráně. Půjčování knih máme na starosti nyní už jen dvě – Jarmila Čierná a Jitka Zvánovcová. Asi bychom potřebovaly, kdyby se aktualizace seznamu knih, propagace a půjčování mohl ujmout s novým elánem ještě někdo další.

Když jsem se kdysi starala o nemocné členy rodiny a nemohla jsem ani moc často přijít do sboru, natož chodit na biblickou či jiné akce sboru, byly pro mne knížky ze sborové knihovny povzbuzením. Mnozí moderní křesťanští autoři probírají témata úzce spojená s problémy, které máme jako křesťané v moderní společnosti. Osobně mne proto kdysi velmi zaujaly knížky autora Philipa Yanceye, kterých máme v knihovně několik.

Z novějších knížek bych doporučila například tyto:

JOHN ORTBERG: VŠICHNI JSOU NORMÁLNÍ... NA PRVNÍ POHLED

Autor se mj. zamýšlí nad vztahy mezi křesťany ve sboru. V úvodu je citát Henri Nouwena: „Společenství je místo, kde žije i ten člověk, s nímž chcete žít ze všech nejméně.“

NABEEL QUARESHI - HLEDAL JSEM ALLÁHA A NAŠEL JSEM JEŽÍŠE

Je to (trochu rozsáhlá) kniha pro ty, kteří se chtějí dozvědět i něco o islámu. Autor podrobně popisuje svoji původní víru a krásné vztahy v rodině, která patřila k neagresivní, menší odnoži islámu, a svůj zápas při zkoumání rozdílů obou náboženství.

Jitka Zvánovcová

DOMOV V NÁS

Toto je fotka z mého domova. Malý stůl u kuchyňského okna, kam si moje máma vždy každé ráno sedávala, aby si vypila kávu před svou cestou do práce.

Znám tento kout velmi dobře, židli, stůl, dlaždičky na podlaze. Vždycky tam byly. V tuto chvíli se nacházím 8.806 kilometrů od tohoto domova. Podle Googlu je to 1.779 hodin chůze. Trvalo by mi nějaké tři měsíce, kdybych se teď rozhodla vyrazit na cestu domů pěšky.

Každý z nás v sobě nosí obraz domova. Velmi dobře si pamatujeme domov, ve kterém jsme vyrůstali, jeho barvy, vůně, zvuky, pocity. Pro některé z nás tu tento domov stále je, dům, ve kterém jsme vyrostli, naši rodiče, možná naši prarodiče. Tento obraz v nás je zdrojem klidu, naděje, zdrojem jistoty a stability.

Tak, jako v sobě nosíme obraz našeho pozemského domova, podobně v sobě každý neseme obraz našeho nebeského domova, nebeského Království. Je vzdálený, ale zároveň je zde, v nás a mezi námi. Obraz tohoto domova je v nás zdrojem naděje a pokoje, dovoluje a pomáhá čelit každodenní realitě naší pozemské cesty. Zároveň, nesouc v sobě obraz nebeského Království, budujeme toto Království zde na zemi. V našich každodenních činech lásky, spravedlnosti, pravdy, pokoje, pomoci, stáváme se staviteli Božího Království.

Před pár týdny jsem se zúčastnila semináře zaměřeného na vztah mezi naší vírou a závazkem k podílení se na vytváření spravedlivé společnosti tak jak k tomu vyzývá Bible. Řečník semináře Paul Blasundaram na něm řekl: „*Toto je to, co Ježíš myslel, když učil učedníky, aby se modlili: „... Přijď tvoje království, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.“ Každý den, ve všem co děláme a čeho dosahujeme, jsme staviteli a vyslanci Božího Království, našeho pravého domova. Skutky lásky, skutky spravedlnosti a pokoje nejsou jen projektem církve, nejsou jen přidanou hodnotou, nýbrž přirozeně plynou z toho, že jsme Boží lid. Je to životní styl. Není to něco, pro co se můžeme a nemusíme rozhodnout. Jsme k tomu zavázáni, jelikož je to podstatou království našeho Otce, něco, co definuje jeho samotného.*”

MLSNĚ I ZDRAVĚ,

ale hlavně společně

Každý z nás po nedělní bohoslužbě rád zajde do Evenu na kávu nebo čaj a zapře rozhovor s přáteli, novými příchozími, nebo prostě jen posedí ve společnosti blízkých. Co by bylo společenství bez diskuze u šálku čaje nebo u něčeho dobrého na zub? Proto jsme všichni vděční bratru Vaněčkovi za službu našemu společenství a našim žízňivým ústům.

Občas však zaslechnu lehký povzdech nad tím, že by pro děti mohlo být na stole více ovoce či zeleniny, nebo že nabízené věci někdo z toho či onoho zdravotního důvodu nemůže jíst. Je trochu smutné, když pak slyším jen onen povzdech bez činu další neděli. Víím o několika výjimkách, kterých si velice cením, ale o nich nyní psát nebudu.

Nemusí být každou neděli napečeno a přineseno tolik jídla, že by se to nevešlo na stůl. Po tom, myslím, nikdo z nás netouží. Jednou někdo může přinést ovoce, jindy může někdo další přinést koláč nebo pomazánku. Pojdme se domluvit, jde nám všem především o společné chvíle. Zamysleme se nad tím, jestli je v našich možnostech přispět do společného občerstvení po svém.

Katka W.

HALLOWEEN

Vídáme to každý rok. Obchody, výzdoby a dokonce i školy a školky začínají kostýmový svátek původem z Ameriky slavit i u nás. Chápu, že u dětí nemají Dušičky příliš velkou oblibu, i já jsem brala rozsvěcení svící na hrobech spíš jako povinnost. Při soumraku na mě ale měl svíčkami osvětlený hřbitov atmosféru, na kterou nejde zapomenout. Atmosféru lásky k bližním, na kterou smrt nedosáhne.

Každý na to má jiný názor a je na nás, k jakému svátku se přikloníme. Je mi ale líto, když vidím, že Svátek zemřelých je odstrkován stranou a místo něj se objevují strašidla, čarodějnice a kostry.

Své drahé samozřejmě oplakáváme a myslíme na ně i jindy než na Dušičky, měli bychom jim ale jejich čestné místo v kalendáři a našich srdcích zanechat a nenahrazovat je někdy až kýčem halloweenskými kostýmy a dekorací.

KW

MARULKA HRBKOVÁ, ÚNOR 2017

(pokračování z minulého čísla)

Já si vzpomínám, bylo to těsně po válce v pětačtyřicátém v nemocnici v Plzni, kde jsem sloužila, tam byl takovej mladej chlapec, jmenoval se Bobio Roco, byl to Itálek, takovej hezkej byl ten chlapec a umřel nám tam. Pak tam byl Frede Vur, to byl Francouz, no my samozřejmě vybaveni jen češtinou, tak jsme si ukazovali, abychom se domluvili. Byl vám tam taky kluk huuubenej, oholenou hlavu a jmenoval se John von „Ričotek“ a byl to Holanďan a byl tlumočnickem. On se velice brzy zkontaktoval s námi a byl báječněj, jenomže zkraje začal dělat to, že si začal sbírat zbytky po pacientech a strkal si to do nočního stolku. A doktor vždycky říkal, děvčata zkontrolujte Johnovi stolek, aby tam neměl něco zkaženýho. No a on se vám tak vypás, že vypadal jako tučný prasátko. Ležel u nás několik měsíců a když ho chtěl doktor propustit – tam byl nějaký doktor Vrzala, on potom byl primářem v Planý u Mariánských Lázní – a ten doktor Vrzala říkal: „Děvčata, vždyť už je to hrozný, on už tady bude půl roku.“ My jsme říkaly, tak ho tady ještě nechte, protože John ráno vyhlil sputa-plivátka, moče, změřil specifickou hmotnost moče... zaklepal a říkal – on nás znal všechny jménem – Marula, všetko fertich. A já jsem řekla, to jsi hodnej Johne.

Po noční službě jsem umývala pacienty, protože my jsme ráno musely všechny pacienty, kteří se nemohli po-

hybovat, umýt a někdy jsme museli ráno ustlat lůžka, protože tam to bylo stále plně obsazené, pochopitelně, protože tam stále vozili ty cizince, hlavně z koncentračních táborů.

■ *Kolik lůžkové byly pokoje?*

Pokoje byly po 16 lůžkách. To byly ty sály, Markétko, jestli si ještě pamatuješ... *(smích tazatelky... ne, já jsem to už nezazila, já byla v praxi o 40 let později!!)*

■ *Jak dlouho trvala noční služba?*

Já mám dojem, že jsme sloužily od 19 do 7, ale byly jsme tam obyčejně až do 9, než se to nejhorší ráno obstaralo. A měly jsme celý týden noční, v jednom kuse *(zděšení tazatelek... 7 nočních v jednom kuse?)*.

■ *Kolik bylo celkem pacientů na oddělení?*

No měly jsme jich 60 až 70 a byly jsme 4 na směnu a staniční.

■ *Jací pacienti u vás leželi? Válečná poranění?*

To byla interna. To bylo selektivní oddělení, protože oni je přivezli a dělaly se nejprve rentgeny plic a kdo měl tuberkulózu, šel okamžitě na plicní. Takže se to hned vytrídilo a tam zůstali jenom pacienti, kteří byli nemocní interně.

■ *Jaká byla úmrtnost těchto pacientů?*

Ta první fáze byla hrozná.

Já jsem jednou ráno šla a oni vypadali všichni stejně z těch koncentráků. Živí jak mrtví a já jsem jim strkala teploměr a zjistila jsem, že jsou mrtví. Já jsem šla do kanceláře a měla jsem 8 ohleda-

cích lístků. To bylo hrozný, ty první fáze byly hrozný.

Za zdí u nás (v Plzni) byla vojenská nemocnice, tam byl Wehrmacht, to byla zabraná nemocnice pro Wehrmacht a potom to zabrali Američané, když se Němci vystěhovali. To vlastně byly první počátky, kdy jsem viděla a začala v praxi používat antibiotika. To byl rok 1945.

Naši lékaři se začali s těma americkejma lékařema přátelit. Oni nám tam přeložili takového židovského kluka, ale to vám byl tak krásnej člověk. Já si ho dodneška pamatuju. My jsme mu říkali, že je hezkej jako anděl. Ale bohužel měl těžkou endokarditidu (pozn. zánět nitroblány srdeční) a oni nám s ním přiložili i penicilin. A tak jsme začínali penicilin používat.

■ *A zabral penicilin na tu endokarditidu?*

Zabral, ale on umřel. Iks mladých lidí nám zemřelo na endokarditidu. Tenkrát, než byl penicilin, se používaly jen sulfonamidy. Mnoho lidí umíralo i na zápal plic, protože když to ten sulfonamid nezvládl, tak nic jinýho nebylo. Já se pamatuju, že když měli takový pocity špatnýho dechu, tak jsme píchali kafr. To se píchalo nitrosvalově.

■ *Kafr? V jaké formě?*

To byla olejová suspenze v ampulkách, to normálně lékárna dodávala. Já mám dojem, že jim to aspoň trochu pomohlo, těm oboustranným pneumoniím, když se jim špatně dýchalo.

■ *Součástí léčby bylo asi i ty lidi z koncentráku vykrmit. Jak se to dělalo?*

No mlékem. Dávalo se třetinové, pak dvoutřetinové mléko. Měli dietu absolutně bez tuku, než si zvykli na normální stravu...

pokračování příště
sepsala *Markéta Pospíšilová*

DOROST

Fantom opery

Ve dnech 12.–13. 10. 2018 se uskutečnila akce pro dorostové děti od pěti do patnácti let, s názvem Fantom opery.

Zúčastnilo se 16 dětí, 3 praktikanti, 3 dospělí vedoucí, 1 maskot. ☺

V pátek večer děti zhlédly muzikál Fantom opery a v sobotu hrály hru taktéž s názvem Fantom opery. Svého úkolu se zhostily opravdu obdivuhodně. Dorostáci se na pár hodin stali manažery operních domů, měli prodat co nejvýhodněji

co nejvíce abonentek, za stržená eura nakoupit umělce do představení (soprán, alt, tenor, bas, dirigenta, hvězdu) a zahrát představení. Záleželo na jejich vystupování, výřečnosti a znalostech z oblasti hudby, hudební teorie a schopnosti přesvědčit dospělého o čemkoliv. ☺

Výsledky byly velmi těsné a všechny děti si zaslouží velkou pochvalu, někteří se naučili úplně novým výrazům, jako je „opera“ či „abonentka“ (toto slovo působilo nejvíce obtíží ☺).

A jak do tohoto tématu zasadit biblický program? Jako všechna přirovnání mají své nedokonalosti, tak i přirovnání Fantoma k Hospodinu (nevíme, jak vypadá, ale víme, co dělá, jaký je). A jaký je Hospodin, nám Bible říká na mnoha místech (můžete si zkusit některá tato místa vyhledat, viz níže ☺).

Děkuji všem vedoucím i praktikantům za jejich nasazení a pohodovou atmosféru a Pánu Bohu za ochranu a dobré vztahy i hezké počasí.

Deuteronomium 4,24, Deuteronomium 7,9, Deuteronomium 32,4, 2. Samuelova 22,33, Exodus 15,2, 2. Paralipomenon 2,4, Deuteronomium 4,35, Žalm 7,12, Žalm 46,2, Žalm 59,10, Žalm 68,21, Žalm 84,12, Jan 3,33, 1. Janův 1,5, 1. Janův 4,16, Deuteronomium 6,4, Numeri 14,18, Soudců 6,24

Nebeská hostina

Ve dnech 27.-30. 10. jsme s mladšími dorostáky podnikli podzimní výpravu s názvem „Nebeská hostina“. Protože mám pocit, že články o dorostových výpravách jsou si hodně podobné, pokusím se to tentokrát napsat trošku jinak.

Výprava se konala opět v Bratronicích na Nymbursku, na rodinném statku mých rodičů. Zkusím se na chvíli vžít do role našich sousedů. Co mohli sousedé téměř 4 dny asi pozorovat?

- 17 dětí běhá brzy ráno
- 17 dětí běhá po snídani
- 17 dětí běhá celé dopoledne
- 17 dětí se v maskovacím oblečení plíží mezi skládkou a křovinatým hustníkem
- 17 dětí běhá ve tmě
- 17 dětí běhá opět ráno v pláštěnkách
- 17 dětí se hádá před kadibudkou, kdo půjde první
- 17 dětí je celý den pryč
- 17 dětí se za tmy, za hustého deště a při teplotě 4 °C vrací z výletu
- 17 dětí 10 minut po návratu z výletu běhá ve tmě a v dešti
- 17 dětí ve tmě a dešti opéká buřty na ohni
- 17 dětí opět ráno běhá
- 17 dětí odchází v pláštěnkách kamsi do lesa
- 17 dětí za tmy přibíhá se slovy „Zabili mě jen 2×, 3×, 4×...“
- 17 dětí běhá ve stodole a volá: „Já chci rybu, já chci chleba, proč mám rybu?...“
- 17 dětí za tmy nadšeně běhá po vesnici

Ne, opravdu to nebylo soustředění atletického kroužku, ani skupiny orientačních běžců, ale možná to tak chvílemi vypadalo. Uvedu na pravou míru některé momenty:

- děti měly ráno rozcvičku
- děti hledaly klíč k zašifrované zprávě
- děti hrály fotbal
- děti hrály „zombíky“ (spontánní oblíbená hra)
- děti se učily plížit a nebýt vidět
- děti hrály opět zombíky
- děti měly rozcvičku v dešti
- děti byly na výletě
- děti si hrály při táboráku v dešti
- děti hrály „Boj o úkryty Jana Křtitele“
- děti hrály „rozmnožení chlebů a ryb zástupům“
- děti hledaly ve vesnici „Nebeskou bytost“

Z toho, co nebylo vidět: biblické programy byly na téma Boží království (třídílný seriál)

- 1) Boží království za to stojí
- 2) Co udělat, abychom se do Božího království dostali
- 3) Jak vytvářet Boží království už tady

Celou výpravy dorostáci získávali peníze (Brantolary), aby si koupili pozvánku na nebeskou hostinu. Protože ale vstup do Božího království se koupit nedá, Nebeská bytost je na ni nakonec pozvala všechny! A co tam všechno bylo? Přece to, co mají děti nejradši, ☺ můžete se jich zeptat! A hostina neskončila večerem, ale pokračovala i další den! (Jídla bylo opravdu pro každého do sytosti ☺)

Poděkování patří v první řadě našemu realizačnímu týmu (manželé Pospíšilovi), kteří zajišťovali ubytování, catering, technické a hygienické služby a v neposlední řadě babysitting, dále našim milým a nadějným mladým vedoucím (Verunka, Mája, Pája) a také Michaelu, Adéle a Laile Pfannovým za milou společnost a pomoc se vším, co bylo třeba.

Děkujeme i vám, kteří jste na nás v modlitbách mysleli a Pánu Bohu za ochranu, hezké vztahy mezi dětmi a dobrou náladu i pohodu, která panovala po celou dobu navzdory nepřízní počasí, které nám téměř znemožnilo některé aktivity.

Áda a Tom Bedrníkovi

ŠTĚŇĚ ELZA

Byli jste na sborové dovolené? Zaujalo vás jazykové vzdělávání v podání manželů Slavičkových? Z pera **Jitky Slavičkové** Albatros vydal knížku **Štěňě Elza**.

Barevná obrázková knížka o štěněti Elze je zdrojem zábavy i výuky angličtiny a může se stát odrazovým můstkem na cestě do světa jazyků. Pestré obrázky s detaily odpovídají situacím, kterými štěňě při poznávání světa prochází. Velkým pomocníkem při cestě za poznáním je Elzina rodina, která se trpělivě a ohleduplně snaží pochopit potřeby malého štěněte.

Kapitoly jsou upraveny pro snadné čtení a text je rozložen mezi fotografie tak, aby nepřesáhl jednu stránku a dítě tak snáze porozumělo tématu. Česká verze knížky je určena čtenářům již nejtělejšího věku, kteří se učí číst analyticko-syntetickou metodou, tedy dle klasického slabikáře. Nejdelsí věta nepřesáhne dva a půl řádku: Myšlenky jsou formulovány tak, aby jim porozuměl i malý čtenář.

Pro děti, které se věnují angličtině již od předškolního věku a nyní se učí číst anglický text, je slovní zásoba vybírána záměrně tak, aby si obohatily aktivní znalost nových slov, pochopily neznámá slovíčka z kontextu a podle obrázků slova zafixovaly.

Zjednodušená četba anglického textu je rozšířena o karty se slovíčky a obrázkový slovník. Slovníková část je připravena ke kopírování na pevný papír s možností hry pexesa nebo přiřazení obrázku ke slovu. Metodickou předností cizojazyčných textů jsou vhodně zvolená počáteční písmena, sloužící dětem k lepší orientaci v anglickém textu. Ten představuje zjednodušenou verzi českého originálu.

Více než 100 ilustrací s novými výrazy pro děti od první do šesté třídy základní školy.

Brzy půjde do tisku i německá verze.

JAK JSME PŘIŠLI DO BRANÍKA

Už tři roky jsem spolu s manželem a třemi dětmi víceméně pravidelnou návštěvnicí bohoslužeb branického sboru. Tři roky v životě člověka nejsou opravdu žádná dlouhá doba, ale mně to přijde, jako kdybychom sem chodili mnohem déle.

Můj tatínek pochází z tradiční rodiny Jednoty bratrské, kam jsem byla nošena rodiči od narození i já, ve sboru Jednoty bratrské jsem byla pokřtěná i konfirmovaná a také jsem se v něm vdávala.

Do „Hálkovky“ (Hálkovy ulice) se prostě chodilo každou neděli, jiná možnost nebyla. Byla tam bezva besídka (nedělka) a hodně dětí. Hrály se velkolepé vánoční hry, konalo se mnoho setkání, členové sboru se hojně navštěvovali. Tatínek několik desetiletí ve sboru hrál na harmonium a pak i na varhany, které sbor nechal postavit. Byl to takový pestrý a radostný život v té šedi osmdesátých let. Bylo to moje dětství. Neuměla jsem si představit, že bych někdy mohla chodit jinam.

Během mého dospívání v devadesátých letech se to trochu změnilo. My děti jsme vyrostly, někteří odešli studovat mimo Prahu, jiní do sboru přestali chodit. Já jsem začala s kamarádkou navštěvovat jiné evangelické sbory, ale i katolické kostely, abych poznala jiné lidi a jiné kazatele. Stále jsem ale zůstávala věrná svému původnímu sboru, kam jsem se stále vracela.

Po maturitě, pobytu v zahraničí a dalším studiu jsem se vdala. Bylo jasné, kde bude náš duchovní domov – v Jednotě bratrské.

Po více jak 30 letech strávených v Jednotě mne i mého jinak celkem konzervativního manžela jisté důvody, které zde nebudu rozebírat, přivedly do sboru ČCE v Braníku.

Ta změna pro nás nebyla úplně jednoduchá. Přiznám se, že jsem často pochybovala o správnosti našeho rozhodnutí. Zvláště, když v autě na sedadlech za námi při cestě do kostela naše dvě starší děti „brblaly“, že do žádného Braníka nechtějí a chodit nebudou.

Opět je vše jinak, děti tu dnes mají kamarády a já i manžel jsme tu potkali známé, z nichž mnozí se stali našimi přáteli. Díky, Braníku!

Poznámka: Když o prázdninách na druhém konci republiky prohlásím, že bychom v neděli měli jít do kostela, starší děti odpoví, že jinam, než do Braníka ale nejdou. ☺

Diana Lukášová

MODLITBY ZA PRAHU

u Národního muzea

Při oslavách 27.–28. října bylo po 3 letech rekonstrukce slavnostně otevřeno Národní muzeum. A tak konečně po dlouhé době „vyhnanství“ na staveništi kolem budovy a neustálého uhýbání před bagry a stavebními dělníky se nenápadně vrací na „své místo“ na rampě Národního muzea malá ekumenická skupina křesťanů, kteří se už více než 13 let (!) modlí každý všední den ráno za Prahu a Českou republiku.

Ano, v pátek 26.10. ráno, jako obvykle v 7 hodin, už jsme se mohli modlit na rampě, pod krásně osvětlenou budovou s výhledem na celé Václavské náměstí. Je to i místo symbolické – na bývalých hradbách města Prahy (Koňská brána).

Přišla jsem tam skoro přesně před 13 lety – ze zvědavosti. Slyšela jsem od Růženy Černé, že se tam prý někde na Václaváku modlí nějaká skupina studentů a zajímalo mne, kolik jich asi je. No a protože jsem na stanici metra Muzeum přestupovala denně ráno z Áčka na Céčko, jela jsem jednou trochu dřív, že se podívám. Bylo šero a na rampě stály jen 2 postavy. „Jé, vy se jdete také modlit, no to je báječné!...“

Začala jsem namítat „Ale já, víte, se neumím modlit nahlas před lidmi a navíc jdu za chvíli do práce.“ „Tak zůstaňte aspoň tu chvíli s námi a nemusíte se modlit nahlas.“ A tak jsem zůstala.

A přišla jsem zas v ty dny, kdy jsem měla v práci službu až odpoledne. Zpočátku tam bylo hodně mladých a jen 2 lidé středního věku. Ale lidé postupně ubývali a jednoho dne jsem tam byla ráno sama s patnáctiletou dívkou, která se také styděla modlit nahlas. A tak jsme tam stály a stály a koukaly v té ranní zimní tmě na osvětlený Václavák a bylo pořád jasnější, že už nikdo další nedorazí. No asi je to na mně, došlo mi, a musela jsem se poprvé modlit nahlas.

Roky plynuly, lidé ve skupině se různě vystřídali, jen pár nás zůstává z těch prvních let. Poznala jsem za tu dobu mnoho křesťanů z různých protestantských denominací a získala pár dobrých přátel. Protože někteří z pravidelných modlitebníků byli či jsou cizinci, měla jsem příležitost při občasných rozhovorech u čaje či kafe po modlitbách cvičit svou angličtinu a dokonce se v angličtině modlit!

A k čemu to vlastně je? Např. v 1Tm 2,1–4 píše apoštol Pavel : „*Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkyvdání za všechny lidi, za vládcy a za všechny, kteří mají v rukou světskou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu.*“

Každý všední den (o prázdninách jen 1× týdně) se tedy na Václavském náměstí od 7.00 do 7.30 setkává 2–7 křesťanů z různých protestantských církví a modlí se za Prahu, Českou republiku, za církve, politiky, média, za různé momentální události, křesťanské akce, mládež, sociální práci, zdravotníky, policii, soudy, pronásledovanou církev ve světě atd. Je skvělé, že jsme z různých prostředí, každý má na srdci jiné priority za co se modlit, a tak se krásně doplňujeme.

Je pravda, že původní studenti i další mladí, co postupně přicházeli, za těch 13 let trochu zestárli a kvůli zaměstnání a péči o malé děti už nechodí pravidelně, ale třeba se objeví občas, jen nás pozdravit. A tak doufáme, že zas přijde někdo další. Ale pravda, to ranní vstávání a potom postávání třeba i v mrazu a větru není pro každého...

Jsem moc ráda, že se u nás v kostele v úterý schází modlitební skupinka a je mi líto, že se účastním jen výjimečně, ale na dvou místech být nemohu. ☺

Jitka Zvánovcová

VŠECHNO JE TROCHU JINAK...^o

Milí přátelé,

Za prvé: velký dík za kytici, kterou jste mi dali za roky péče o Bránu. Kytici nečekanou a tak krásnou, že mi až vyrazila dech.

Za druhé: je pravda, že jsem byla spojena s naším časopisem od nultého čísla (jako členka redakční rady, dopisovatelka, redaktorka, a v několika krušných obdobích i současně jako výkonná redakce). Bylo toho dost, ale nechci si přivlastňovat zásluhy, které nemám. V obsahu letošní říjnové Brány je napsáno: Milá Růženko, děkujeme „mamince Brány“ – jenže tou já nejsem. Já bych mohla být leda tak chůva. Matkou a hlavní realizátorkou myšlenky na sborový časopis byla Markéta Příkrylová (Ceplová). Ona byla vedoucí redaktorkou nultého čísla, které vyšlo v říjnu 1995, i čísel dalších, až do svého odjezdu na studijní pobyt v Americe. Od září 1996 pak byla redaktorkou Jana Kusáková (Kalendová).

A TEĎ CITUJI SVŮJ ČLÁNEK Z BRÁNY 2002/I:

„S nápadem vydávat sborový časopis přišla v roce 1995 mládež – jmenovitě Markétka, tenkrát ještě Příkrylová. Staršovstvo této iniciativě nebránilo. Jmenovalo pouze redakční radu (Černá, Čierná, A. Drápal, P. Řičan), která měla posuzovat obsahovou stránku. O vše ostatní se starali mladí lidé, většinou studenti. Obětavě bojovali s počítačovými programy i se členy sboru, kteří se nechali prosit o každý příspěvěček, místo aby sami

přinášeli články, povídky, básničky a obrázky a žebronili o jejich uveřejnění. Bránu se podařilo vydávat celkem pravidelně, jen ve zkuškovém období se někdy „nestíhalo“.

Koncem roku 1996 Markétku vystřídala Jana Kusáková. Ta ve funkci vedoucí redaktorky vydržela plných pět let. Během této doby dostudovala a nastoupila do zaměstnání. V Braníku našla své místo ve vedení dorostu. Na další mimopracovní činnost jí už nezbyvá čas. Rozhlížela se, komu by mohla předat „časopisové veslo“, ale nikoho z mládeže, kdo by byl ochoten něco dělat a nebyl již zapojen do některé z jiných sborových činností, nenašla. Neuspěla ani u střední generace, která je pracovní nejzatíženější, a tak přeskočila do kategorie nejstarší. Obrátila se na mne, a to právě ve chvíli, kdy jsem získala „spoustu“ volného času tím, že jsem odešla do důchodu. Ještě jsem netušila, kolik času mi zabere malý okruh činností, za které mám i nadále na svém bývalém pracovišti zodpovědnost, a tak jsem řekla, že to zkusím. Tím se vám představuji jako nová redaktorka časopisu Brána. Věřím, že v blízké době se najde někdo mladší, kdo bude moci pokračovat v tradici, že Brána je časopis branické mládeže. O tom, že to není jen lichá naděje, svědčí to, že o spolupráci se zajímají děti z dorostu. A jak známo, doba potřebná k přechodu z dorostu do mládeže nebývá příliš dlouhá.

Takže, problém číslo jedna – vedoucí redaktor – je zatím vyřešen. Teď nastupuje problém číslo dvě: kdo se bude starat o technickou stránku časopisu? Mladí lidé, kteří se vystřídali ve výkonné redakci Brány (Egon Čierný, Dora Hofhanzlová, Josef Zeman, Pavlína Novotná, Tomáš Bedrník, Marek Drápal, Anna Víšková a další) se rozprchli, nebo jenom dospěli a věnují se něčemu jinému. Na opakované volání o pomoc se v roce 1998 přihlásila ke spolupráci Dana Slabá. Spolupracovníci postupně odpadali, a v dalších letech celá technická stránka zůstala na krku jí samotné (až na několik čísel, které udělala Jana Kusáková, Matěj Cepl nebo já). Teď nastoupila do zaměstnání a práci s časopisem se nemůže věnovat. Moc jí tímto děkuji za všechny hodiny, které přípravě Brány věnovala. Kdo to nedělal, neví, co to obnáší. Tím nechci odstrašit ty, kdo – jak doufám – nabídnou svou pomoc. Vyžaduje to hlavně rozumět si s počítačem. Problém číslo tři je náplň časopisu a rozšíření okruhu těch, kdo jsou ochotni do časopisu přispívat...“

Za třetí: Z toho vyplývá, a) že Brána nevychází od roku 1996, ale již od října 1995, b) že „blízká doba“ může trvat pěkně dlouho. Funkci redaktorky jsem převzala v lednu 2002 a odešla jsem v říjnu 2018. Jako redaktorka nastoupila konečně zástupkyně mládeže – Katka.

RČ

KDO STVOŘIL PÍPAJÍCÍ HVĚZDY...

Můj necelé dva roky starý synek Fanda si velmi rád a hodně zpívá. Umí hodně písniček, jen je málokdy zazpívá celé kompletně. Většinou z nich vznikne jakýsi mix melodií a slov. Některé melodie a slova se ale opakují častěji... říkám jim ref-rény. Nejoblíbenější takové popěvky jsou dva. První je „*Letí letí raketa*“, ne příliš známá písnička, kterou ale miluje jeho starší sestra, a druhý „*Kdo stvořil pí-pající hvězdy*“, který si přinesl z úterního branického setkávání dětí a maminek (případně babiček, dědečků či tatínků). Občas je v jeho skladbách k zaslechnutí i „kdo je pánem žunglehu“ nebo „oveško kudunatá“.

Že neumí písničky doslovně? No však ani mi dospělí si z kostela či Bible většinou neodneseme přesně to, co nám bylo předestřeno, ale spíše to, jak jsme čtenému či slyšenému porozuměli a jak se nám to líbí. Tak podobně i náš Fanda; Fanda dokonce nechodí ani na „setkávání hlídačů velmi malých dětí – Heaven“. Chodí na cvičení. Čtyřletá Tonička už rozumí našim dospěláckým záměrům trochu víc a tak pochopila, že na setkání, kde se kromě pohybových aktivit také zpívá a tvoří, nejspíš půjde ještě i o něco jiného a říká, že jdeme do kostelíka. Ale Fanda chodí neomylně cvičit a nevymluvím mu to, ani kdybych ho chtěla uplatit bonbóny strejdy Vaška... a že ten jich tam má opravdu hodně. ☺ Stojí za zmínku, že původní zamýšlený název setkávání byl připouštím poněkud kontroverzní Herodes. Mně se ale celkem líbil. Současné posílání dětí do nebe (heaven) už v takhle raném věku mi přijde přinejmenším stejně morbidní. ☺

A co že se tedy v tom evenovém „nebi“ děje? Za průběžné konzumace ovoce, křížal, domácích moučníků a případných zbytků z jiných akcí začínáme zpěvem s ukazováním či bez a s doprovodem kytary bratra faráře a perkusních nástrojů v rukou našich dětí. Poté si s maminkami povíme pár říkanek a zatancujeme mazurku či pásla ovečky a svalíme se s polámaným kolem kolem mlýnským. Děti se chvílemi také přidávají, nemají-li zrovna něco zajímavějšího na práci. Následují připravené hry a když už jsme my hlídající unavené, posadíme děti do domečku z deky či jiné tkaniny, umístíme k nim hračky a sebe umístíme co možná nejbližší doslechu Jardy, který se nám mezi hledáním flašiček, utíráním špinavých tlapiček, foukáním pohmožděných prstíků a sycením hladových bříšek snaží nabídnout také trochu programu důstojného i pro dospělé bytosti v podobě povídání o heslech Jednoty bratrské pro daný den.

Program zakončíme výrobou více či méně parádního výrobku... v závislosti na šikovnosti dítěte a maminky a možnostech jejich momentální spolupráce. Pak po vzoru Montessori pedagogiky vše společně uklidíme a jde se domů. Děkuji tímto všem organizujícím i přicházejícím. Kdo z nás se dostal ke hvězdám tak zblízka, aby mohl říct, jestli náhodou i nepípají? Pro mě je důležité, že moje děti půjdou příště na cvičení do kostelíka zase rády.

Lenka Karlíková

KE JMÉNU ZDERAZ

V době sborové dovolené v hotelu Respond ve Zderaze 18.–25. 8. 2018 jsem byl nemocen a neuveřejnil jsem předem připravené údaje ke jménu Zderaz.

Archeolog Jan Frolík v Archeologických nálezech a minulosti Skutečska 1982/11 píše, že na pokraji Skutečska potřeby feudalistickému klášteru Podbažice vsi Střítež, Zderaz, Dolany, Bor u Skutče, Proseč a Záboří, tyto vesnice měl již před velkou donací zakladatele Vrбаты před rokem 1160.

Kosmova kronika z roku 1972/130 mluví o vladaři Zderazovi, který jako člověk „ošemetní“ pomluvil veřejně královici Břetislava II. při obléhání Konrádova Brna. Břetislav II. přikázal své družině, aby Zderaze zabila. Zbyl v po něm jen název ulice Na Zderaze a Na Zbořenci pod Vyšehradem. Zabít byl 11. července 1091. Kníže Břetislav II. nastoupil 14. 9. 1092 a byl také zabit, a to ve Zbečně v prosinci 1100.

Jiří Čujan

MOŠT KAM SE PODÍVÁŠ

Sklizeň dosáhla plnosti a jabloně s úlevou svěřily své plody do našich rukou. Jablíčka, která darovali manželé Heřmanovi, byla uskladněna, omyta, některá okrajena, rozdrčena a vymačkána v lahodný mošt. Moštování proběhlo na etapy, první etapa proběhla v polovině října a druhá první listopadovou sobotu.

Děkujeme všem, kteří se nebáli přispět k dílu prací, podporou, nebo příspěvkem petek.

Za technické a jablečné zázemí děkujeme Aleně a Petrovi Heřmanovým.

Své ruce propůjčili: Jarda Pechar, Michael Pfann, Růženka Černá, Ája Zapletalová, Jarka Pecharová, Marta Olexová, Zdena Kučerová a Katka Winkelhöferová.

Radost z práce a společného díla i za občasného prozpěvování, klábosení a pití kávy po obě odpoledne dopomohla k vylisování více než šedesát litrů moštu. Mošt byl rozdán pomocníkům, zájemcům z našeho sboru a žíznicům po bohoslužbách.

Na zdraví!

KW

ROZJÍŽDÍME ROZROST

Rozrostli jste se o roky nad mládežnická léta? Rozrostli jste se o partnerku, nebo partnera? Nebo jste se rozrostli dokonce o děti? Pro každého, kdo se rozrost', je tu Rozrost.

Chceme vytvořit novou formu setkávání pro ty, kdo se setkávat chtějí, ale zdá se jim, že už odrostli mládeži. Rozrost má být setkáváním, které je otevřené pro jednotlivce i páry a to i těm, kteří by rádi přišli s (spíše menšími) dětmi. Nad nejlepší formou stále přemýšlíme a rádi bychom slyšeli i vaše návrhy a přání. V tuto chvíli to vidíme tak, že by šlo o spíše neformální setkání kolem společné večeře.

V mladé křesťanské církvi hrálo společné stolování důležitou roli. Vedle večeře Páně to byly tzv. agapy, tedy *hody lásky*. Za těmito setkáváním stojí zkušenost, že společné jídlo je prostorem k sdílení, důvěrnému rozhovoru i společnému veselí. Je také výrazem díky, že dary na stůl dostáváme od Boha a proto se o ně můžeme dělit s ostatními. Společné stolování sblížuje a u jídla se mluví! Naše společné večeře by měly fungovat podle pravidla: když přinese každý trochu, odcházejí všichni s plným břichem. Vítváme všechno od rohlíků, přes tlačenko až pro creme brulée a nadívané lanýže. Invenci se meze nekladou a v případě potřeby je k dispozici plně vybavená kuchyně. Přitom je ovšem důležitější přijít s prázdnou, nebo s předčverejším chlebem, než vůbec!

Společné večeře zarámujeme stručným slovem z Bible, modlitbou, písničkou. K tomu bychom rádi přidali krátký program (5–20 minut) na téma podle naší

fantazie a vašich zájmu. Ten by měl spíše nabídnout podněty k rozhovoru u jídla, ne k odborným analýzám. Setkání je tematicky laděno především pro dospělé. Podle zkušenosti toho, že čím žijí dospělí, žijí nakonec i jejich děti, jsou ovšem zvány právě i ty. Stojíme o to, aby děti mohly vidět, že k životu dospělých a tedy i jich samotných může patřit i víra, která se projevuje právě setkáním s druhými i modlitbou, písničkou, nebo slovem z Bible. Délka i forma programů bude tvořena s ohledem na potřeby dětí.

Budeme se scházet vždy první pondělí v měsíci od 18:00 v Evenu. Poprvé jsme se setkali už 5. 11., příští setkání plánujeme na 3. 12. S časem setkání je pro příští měsíce možné pohnout, tak aby se nám co nejlépe podařilo sladit osobní i rodinné rytmy. Stejně tak je otevřen proměnám i samotný formát setkávání. Tak se s námi pojdte rozrůst!

Michael Pfann, vikář

Branický dorost už určitě znáte, ale říkáte si: Jaký by mohl být ROZROST? Je to nápad nového vikáře – Michela Pfanna, který by chtěl vytvořit místo, kde se můžou potkávat ti, kteří už tak trochu odrostli mládeži. Já sama jsem v Braníku prošla dorostem, odrostem i mládeží a nějaká forma společného setkávání i pro starší mi docela chyběla. Proto mě tenhle nápad hned od začátku opravdu nadchnul.

Poprvé jsme se potkali večer v pondělí 5. 11. na společné večeři spojené s inspirativním Biblickým programem na téma „*Bible k sežráním*“.* Program doprovodilo několik písniček a modlitba. Společné stolování opravdu sblížuje a pondělní večeře toho byla důkazem. Sešlo se nás asi dvacet (včetně dětí a miminek). Každý z hostů přinesl něco dobrého a o jídlo a pití opravdu nouze nebyla.

Děkuju vikáři za báječný nápad a ROZROSTU přeju, ať se stále rozrůstá. A vy se přijďte příště také podívat, bylo to fajn!

Magda Slabá

Sváteční biblická hodina

První adventní středu v našem sboru již několik let připravujeme sváteční biblickou hodinu. Také letos chceme začít duchovní čekání na příchod Pána Ježíše přátelskými rozhovory o prožívání tohoto období. Do svého diáře si tedy můžete zapsat na středu 5. prosince setkání nejen se sestrami a bratry ze sboru, ale též i jako příležitost pozvat své sousedy a blízké.

Lenka Pecharová

*) foto na předchozí straně

Mezinárodní vězeňské společenství

Prezentace k 8. výročí 18. 11. po bohoslužbách v Branickém kostele – budova EVEN

Každý z nás někdy v něčem selhal. Lidé, s nimiž pracuje křesťanské ekumenické sociální hnutí s názvem Mezinárodní vězeňské společenství, selhali způsobem, který je dostal do vězení. Takováto situace vždy zasáhne životy jich samotných i jejich blízkých. Přijďte se podívat, jakými všemi způsoby pomáhá MVS takto zasaženým už od roku 2010. Přináší jim naději v Ježíši Kristu a možnost nalezení vlastní identity. I Vy se můžete k jejich službě přidat.

MEZINÁRODNÍ VĚZEŇSKÉ SPOLEČENSTVÍ, z. s.

NÁPRAVA · PŘEMĚNA · SMÍŘENÍ

Více na webových stránkách www.prisonfellowship.cz a www.andelskystrom.cz ■

PARABIBLE – NÁŘEČÍ

Matouš 26,56b-74

Učedníci pochopili, že odpor je marný, a vzali do zaječích. Ježíš zůstal sám. Dostal želízka a odvezli ho rovnou na výslech ke kardinálu Koniášovi. V arcibiskupském paláci, kde sídlil, se mezitím sešli znalci kanonického práva s celou kurií. Petr ale sebral zbytky odvahy a proklouzl na nádvoří paláce. Nenápadně se přidal k hloučku zaměstnanců v kuřáckém koutku kolem popelníku a čekal, jak to všechno dopadne.

Koniáš a jeho sekretariát na Ježíše už dávno vedli složku, ale nic kloudného na něj neměli. Nakonec si tedy povolali dva informátory s hlášením: „Slyšeli jsme ho říct: ‚Mohu zrušit církev a pak ji znovu založit!‘“

Na tohle Koniáš čekal: „To je tedy pěkné! Co nám k tomu řekneš?“

Ježíš tam ale jen mlčky stál jako svatý na mostě.

„Prokristapána,“ dopálil se Koniáš, „tak už se přiznej! Tvrdíš, že jsi hlava Církve, nebo ne?“

„Když to říkáš ty...“ konečně promluvil Ježíš. „Já vám řeknu jen tohle: Příště se uvidíme v Soudný den.“

To už bylo na Koniáše moc. Strhl si z krku zlatý kříž, mával jím kolem sebe a křičel: „Tohle nemáme zapotřebí! Přece nám tu nebude vyhrožovat!“

„Ať visí!“ zasyčeli přítomní hodnostáři. Plivali na něj a došlo i na facky. Pak si ho vzali do parády hoši z ochranky. Vytáhli ho na chodbu a pustili se do něj obušky se smíchem: „Do téhle hlavy Církve se dobře trefuje!“

Petr zatím postával venku v kuřáckém koutku. Jedna uklízečka si ho chvíli prohlížela a pak řekla: „Tebe už jsem někde viděla. Nebyl jsi s tím potulným kazatelem ze Slezska?“

Petr se rozhlédl po všech kolem a rozhodil rukama: „Něvjym o čym vyklo-daš...“ a zamířil rovnou k bráně.

Tam ho ale zastavila vrátná: „No jistě! Tenhle taky patří k té Ježíšově partě!“

Petr se ale dušoval: „S tym chłopem se nekoleguju!“

To už ho ale obstoupili šoféři limuzín: „Tovížejo, vole. Si jeden z nich, dyť je to jasný i z tvýho nářečí!“

Petr ale přísahal na zdraví svých dětí: „S tym chłopem se nekoleguju!“

A v tom zahoukala policejní siréna.

Saša Flek

(publikováno s laskavým svolením autora)

Právě jste přečetli parafrázi biblického textu v podání autora Alexandra Fleka.

Mě osobně oslovila a jsem zvědavá, jak oslovuje Vás. Baví, burcuje, přivádí k zamyšlení, ukazuje známý text v novém světle nebo dokonce rozčiluje?

Chtěla jsem Vám zprostředkovat tuto parafrázi v Bráně z několika důvodů. Zrovna tento úryvek z Matoušova evangelia jsme slyšeli na prvním čtení na bohoslužbě 28. 10. 2018, možná ho někteří ještě máme čerstvě v paměti. Autora Sašu Fleka zřejmě mnozí z Vás znají. Je to kazatel na volné noze, nakladatel, vedoucí překladatel Bible21, v branickém sboru nám už dříve sloužil kázáním. Další důvod je ryze osobní a přivádí mě k lepšímu pochopení biblických reálií – v uvedené parafrázi Ježíš i Petr pocházejí ze Slezska, stejně jako já, a Petr hovoří slezským nářečím, kterým mluvíme i my doma. Toto nářečí ho prozradilo, přestože se zřejmě pokoušel mluvit pražsky. ☺

Další parafrázované úryvky z Knihy knih najdete na:

www.facebook.com/ParaBible.

V současné době v nakladatelství Biblion finišují přípravy knižního vydání ParaBible autorství Alexandra Fleka. Předmluvu k němu napsal Martin C. Putna a kniha ParaBible by měla vyjít 20. listopadu 2018.

Jsem na ni moc zvědavá!

Joanna Kubica

KDYŽ MÁKY KVETOU...

Je listopad, čas vzpomínek, čas jisté melancholie a začátek období, kdy je člověku nejlépe doma pod dekou s horkým čajem a pěknou knížkou po ruce. V listopadu se ale děje ještě něco.

Lidem se v klopě objevují papírové nebo látkové vlčí máky a téměř prozařují pochmurnou atmosféru podzimu a nadcházející zimy. Víte, proč máky „kvetou“ právě teď?

Se symbolem vlčích máků přišla americká profesorka Moína Belle Michael, inspirovaná básní Na polích ve Flandrech, která založila sbírku na pomoc vojákům přeživším Velkou válku. Den válečných veteránů je slavený 11. listopadu, v den výročí podepsání příměří mezi Německem a Spojenci v roce 1918. Sbírkou už dávno neslouží jen vojákům z první světové války, ale všem vojákům, kteří v některé z válek byli, a že těch válek ve dvacátém století nebylo málo.

Symbol vlčích máků pomalu proniká do povědomí u nás, avšak spoustu lidí jej vnímá jen jako ozdobu. Vlčí máky se prodávají každý rok a každý rok jde výtežek právě na pomoc válečným veteránům. Je ale stále mnoho lidí, kteří si vezmou mák z loňského roku a neuvědomí si, že máky fungují na stejném principu jako žluté květy měsíčku lékařského prodávané v Den boje proti rakovině, který si 16. května kupují desetitisíce lidí bez ohledu na to, že tuto „symbolickou ozdobu“ už doma mají z minulých let.

Listopad je „vzpomínací“ měsíc od Dušiček po výročí Sametové revoluce a každý s ním máme spojené i osobní vzpomínky ať už radostné nebo smutné. Vzpomeňme si ale 11. listopadu na ty, kteří nechtěli, ale bojovali ve válkách vladářů a politiků.

Čest jejich památce.

KW

*Na polích ve Flandrech divoké máky
rostou,
tam mezi kříži, řada za řadou.
Zde ležíme. Nahoře mezi červánky
je možná slyšet zpívat skřivánky,
zde dole kanóny jen svoji píseň řvou.
My už však nevstanem a je to možná
zdání,
že včera ještě žili jsme a byli milováni.*

*Teď jenom tiše ležíme
na polích flanderských.
Náš boj však zase jiní převezmou.
Do vašich rukou dáme my teď svou
hořící pochodeň a vy ji neste dál.
Kdyby vám uhasla, vzpomeňte na náš
žal,
že jsme tu padli zbytečně. Jen máky
porostou
na polích flanderských.*

John McCrae

XX. ZBOROVÁ DOVOLENKA?

Kde by sme (ste) strávili najradšej jubilejnú XX. zborovú dovolenku v nadchádzajúcom roku 2019?

Vážené presbyterium, vážené sestry a vážení spolubratia! Spomíname s vnukmi s veľkou úctou na XIX. zborovú dovolenku v Zderaze, vysoko hodnotíme organizačtorskú prácu organizačného výboru na čele s pani Zdeňkou Kučerovou. Odviedli bezchybnú obetavú prácu. Bolo nám tam fajn! Iste aj vám. Ďakujeme!

No, pred nami je budúci rok 2019 a jubilejná XX. zborová dovolenka, kam ju nasmerovať? Vrátim sa k Zderazu, na prvom večierku som sa predstavil, ako každý a pridal som aj predbežný návrh, že by jubilejná 20. zborová dovolenka mohla byť v starobyľom mestečku Sárospataku (čítaj Šárošpatak) v Zemplinskej Župe, na severovýchode Maďarska. Uviedol som niekoľko zaujímavostí, zdá sa mi že mnohých to oslovilo, lebo ma oslovilo asi desať záujemcov a vypytovali sa kde to je, čo by sme tam mohli vidieť a zažiť a pod. Niektorí so záujmom aj o blízke okolie, ako praví turisti.

Nezostalo to bez záujmu ani organizátorov zborových dovolení a tak sme sa zišli na čele s hlavnou organizátorkou a jej spoluorganizátorkami na spoločnom rokovaní (bolo nás celkom päť, mená neuvádzam aby som ich neskomolil) povedal by som, skvôr na spoločnom uvažovaní nad týmto problémom. Pohostinstvo poskytol na svojom letnom bývaní člen nášho zboru St. Ing: Alexander Brányik. On totiž sa prisľúbil, že zavezie svojím autom predvoj organizátorov do Sárospataku. Predbežne bol aj stanovený termín 18. októbra. Žiaľ situácia sa skomplikovala zo zdravotných problémov jeho rod. príslušníka. Predmetom bolo stanovenie nového termínu tak, aby každému vyhovovalo a berúc v úvahu aj premenlivé nevyspytateľné jesenné počasie, to sa však nenastalo preto, že potenciálne účastníci nenašli spoločný vyhovujúci termín.

Posudzovali sme mnoho otázok okolo nastávajúcej zborovej dovolenky (berúc v úvahu aj náročnosť členov nášho zboru) a to: zborový život v mieste, ubytovanie, stravovanie, spôsob cestovania a turistické zaujímavosti v Sárospataku a v blízkom okolí, apod. Stretnutie nebolo zbytočné, dohodli sme sa na takomto postupe: Mám napísať článok do nášho zborového časopisu, nezáväzný informačný článok, s cieľom, aby sa rozprúdila všeobecná diskusia, a na základe tejto diskusie sa dalo vytipovať aký veľký by bol záujem o túto zahraničnú dovolenku. Treba si totiž uvedomiť, že až pojde rekognoskovacia komisia na prieskum, mala by vedieť aspoň približný počet dovolenkárov, aby mohla naviazať osobný kontakt, vidieť úroveň ubytovania, stravovania a pod. Uzatvoriť zmluvu 20 (aspoň predbežnú a zjednať zľavu?) o ubytovaní, rezerváciu s patričným predstihom, aby sa nestalo, že miesta už budú obsadené, potom aj skúsiť takpovediac na vlast-

nej koži čo to obnáša. Slub ING. A Brányika zostáva v platnosti, ide o nalezanie vhodného termínu čo sa predpokladá v jarných mesiacoch.

Predbežne a nezáväzne by som zopakoval čo by nás tam mohlo čakať:

- 1) Termálne kúpele VÉGÁRDÓ Štrand, vybavené stravovaním na kúpalisku aj s teplou stravou, občerstvením, kaderníctvom, službami maserov, butikmi, ihriskami pre deti aj dospelých a bazenmi, samozrejme šatňami a sprchami atď.
- 2) Ubytovanie: sú k dispozícii v prilehlom Tengersizem Camping (iba cez cestu, aj kemping má bohaté zariadenie pre voľný čas: GPS N 48.3326997, E 21.5820717) aj murované ubytovacie možnosti, v chatkách aj v stanoch, treba to vidieť a vedieť predbežný záujem, aj prídavky náročnosti jednotlivcov resp. rodín vzhľadom na deti... a tak. Sú k dispozícii samozrejme aj hotely (nie až tak blízko) a v blízkosti termálnych kúpeľov VÉGÁRDÓ množstvo súkromných ubytovacích ponúk "Zimmer frei" aj apartmánov.
- 3) Miestne pozoruhodnosti: Starý reformovaný veľký kostol, teraz renomovaný, snažili by sme o dvojazyčné bohoslužby, asi by sa to dalo dohodnúť, pokiaľ by bol záujem z našej strany, detaily nechám na budúcnosti... Rímskokatolícka katedrála, Drevený kostol, Hrad II. F Rákócziho, na nádvorí zlieváren kanonov, univerzita J. Á. Komenského, Theologická fakulta, Veľká knižnica, park vysokoškolákov s mnohými bustami maďarských intelektuálov, predovšetkým básnikov, spisovateľov a vojvodov a pod. a pamätník vedy s nápisom: „Veda je veľmoc“ (tuším latinsky aj maďarsky) a iné veci.
- 4) Pozoruhodnosti v okolí: Tokaj cca 35 km 48 minút centrum vinárskej oblasti, Nyiregyháza cca 55 km 1.06 h, Borša na Slovensku zámok kde sa narodil II. F Rákóczy vodca protihabsburského povstania Uhorska, cca 23 km, Košice, Dóm Sv. Alžbety a mnoho iných pamätihodností cca 66 km 1.24 h, Máriapócs 66km, 1.02 h Významné pútnické mesto s kostolom v ktorom je obraz Sv. Márii, traduje sa že na obrázku Mária slzila, pri nejakej nešťastnej udalosti (neviem si spomenúť pri akej) a ešte, že je tam v severnom kostolnom múre bydlisko včiel, čo nebýva zvykom aby včely si volili severnú – studenú stranu pre svoje sídlo! Pútnici chodia tam s modlitbami prosiť o zdravie, vraj najúspešnejší sú bezdetné manželské dvojice, prosiace o dieťa. Turistické atrakcie sú, plavba výletnou loďou po Bodrogu. Návšteva farmy s chovom koni kde ponúkajú jazdu na koni, výlet na koči s koňským ťažením aj výlety do vinných pivníc. Viac možnosti sa dá nájsť na Internetu.
- 5) Cestovanie: Praha–Sárospatak autom rýchla 763 km 7.27h, kratšia 679 km 9.02 h, ale každý respektive skupinky, si mohol zvoliť celkom inú trasu spojiť aj vlastným želaním pozrieť nejakú pozoruhodnosť cestou, internet dáva

veľa možnosti si naplánovať trasu aj z prestávkami. Podľa diskusie sa zdá, že väčšina účastníkov by cestovala s vlastným autom, malá časť účastníkov po železnici. A je tu aj autovlak do Košíc. Tu je niekoľko možnosti ktoré ešte treba preskúmať, do Sárospataku je veľa možnosti: vlakom cez Viedeň s prestupom v Budapešti. Vlakom cez Bratislavu, vlakom do Košíc a s prestupom v Košiciach a v Slovenskom Novom Meste – kde je možnosť prejsť na železničnú stanicu Sátoraljaújhely a previesť sa vlakom do Sárospataku. Potom ešte je možnosť cez Košice s výstupom v Trebišove kde by sa dal objednať malý autobus, alebo prestúpiť na vlak do Slovenského Nového Mesta a prechod na železničnú stanicu Sátoraljaújhely. Asi najvhodnejšia by bola alternatíva Praha – Trebišov a keď by sa naši členovia zboru vládnucci automobilom a chceli by urobiť dobrý skutok, prišli by naproti do Trebišova, jednalo by sa odhadom asi o 4–5 osobných aut, jeden z nich by som bol aj ja.

- 6) Reč: prevážne v jazyku maďarskom, niečo by som pretlmočil a možno ešte sa nájde aj niekto iný vládnucci s maďarčinou, aj s nemčinou a angličtinou sa dá pomoci na viacerých miestach, na kúpalisku a v obchodoch dosť dobre vládnu slovenčinou, názvy jedál sú vypísané aj v slovenčine a pod. Mena Forint 100 Ft okolo 8–9 Kč, takmer všade ako aj inde na svete sa dá platiť kartou alebo eurom či dolárom, alebo zmeniť v banke...
- 7) Paní Zdeňka Kučerová si dala za úlohu, že cez jej zdatnú IT rodinu pokúsi sa získať podrobnosti ešte pred návštevou Sárospataku o kvalite ubytovania, službách a pokiaľ možno aj o cenách a podobných záležitostiach. Možno by našla aj dobrý spôsob dopravy, ale treba zobrať v úvahu, že cestovné poriadky do plánovaného termínu zborovej dovolenky sa zmenia ešte najmenej dvakrát a preto dnes sa nedá určiť presne doprava vlakom, ani s kombináciou medzinárodnej autobusovej dopravy.

Záverom čo by som mal povedať? Počkáme na konkrétne otázky, počítam, že viacej otázok bude smerovať na sestru Z. Kučerovu. Určite ju nenechám na holičkách a čo budem moci rád posluším.

Nie len mojím prianím je, ale aj organizátorom záleží na čo najlepšej príprave zborovej dovolenky v zahraničí v roku 2019, pokiaľ bude dostatočný záujem (?). Inak by som odporúčal domácu dovolenku. Treba počítať aj s vyšším nákladom, ako rastú mzdy a platy a tiež energie bude oproti dnešku všade drahšie. Mne sa veľmi líbilo v Zderaze, ale mohla by byť dovolenka hocikde v Čechách alebo na Slovensku, aj o tom padlo niekoľko slov na našom stretnutiu.

Prajem vám vecnú a plodnú diskusiu v prospech vecí!

Váš
Ing. Valentín Nistor

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIV. ročník, číslo 11/listopad 2018

Vychází každou 1. neděli v měsíci

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

Foto z Drakiády 14. října

